



JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Paraula i política

Standard & Poor's, Fitch Ratings i les dues Andorres

S'ha escrit molt sobre el llenguatge i la seva influència en l'activitat política. Fer política és molt sovint emprar el llenguatge per agafar o conservar el poder.

És el que fa la glòria dels bons oradors i dels comunicadors. Aquí a Andorra manquen oradors al Consell General però fa deu anys que se'ns ha abrigat al damunt la comunicació cloroform.

Cal tanmateix reconèixer que per actuar políticament s'ha de parlar, convèncer, persuadir. La democràcia és això: arguments, objeccions, explicacions.

El perill per als que estan en la responsabilitat de governar no és pas de parlar massa –els portaveus del Govern actual no callen mai– sinó de no actuar prou.

Els actes són la traducció de l'exercici del poder.

Dit altrament, hauríem de començar a posar les paraules al seu lloc: només tenen un sentit si van seguides d'actuacions.

Estem ofegats de “comunicació” paraules dissenyades com a elements de llenguatge que voldrien convèncer que s'està fent alguna cosa.

Aquesta comunicació cloroform no busca informar ni tampoc il·lusionar. Ja no es busca convèncer, sinó vèncer. Es tracta d'adormir la ciutadania a través del llenguatge.

Estem doncs fora de l'alternativa democràtica tradicional que busca convèncer, mitjançant la raó, o bé persuadir amb l'eloqüència, l'emoció o la seducció.

Blaise Pascal va dedicar un

opuscle a reflexionar sobre aquesta qüestió. Tothom, escrivia aquest pensador francès del segle XVII, sembla preferir la via de la raó però la majoria es deixen seduir per la facilitat perquè “els homes es governen més per la via del caprici que no pas per la de la raó.”

André Comte-Sponville, en el seu editorial de la revista setmanal francesa *Challenges* el dia 6 de gener, deia que hi hauria menys demagogs, “si tinguéssim més en compte la veritat, sovint desagradable, que no pas el plaer [inclòs el plaer d'aplaudir o d'odiari] que sovint és enganyós.”

I això porta a l'afirmació que escoltem sovint: en una democràcia hom té, agradi o no, els dirigents que hom mereix.

La inflació dels últims mesos equival a un impost sobre els més pobres

El divendres 14 de gener el ministre de Finances i portaveu del Govern ho confirmava compareixent davant dels mitjans de comunicació per treure pit amb la seva lectura esbiaixada dels informes de les agències de qualificació financera Standard & Poor's i Fitch Ratings.

Explicant la processó segons li convenia afirmava que “quan llegeixes els informes es validen les polítiques que desenvolupem.” Una lectura acurada dels informes d'aquelles agències,

recordem que cal matisar la seva “independència”, ja que estan remunerades pel Govern, no és tanmateix tan “gloriós” com afirma el portaveu del Govern.

I, en tot cas, l'economia, i la societat andorrana, viuen en una Andorra diferent de la que intenta dibuixar el govern Es-pot.

La pèrdua del poder adquisitiu de moltes famílies enterboleix el panorama del 2022.

El creixement dels preus dels últims mesos esdevé un impost sobre els més pobres. Les famílies al llindar de la pobresa són les afectades.

Els que menys ingressen pateixen més l'impacte de l'augment de la inflació i això frena el creixement de la despesa familiar.

El 2021, un de cada cinc ciutadans va haver de demanar ajudes per tirar endavant. (BonDia 17 de gener del 2022, pàg. 3)

És a dir, que si preferiu que us sedueixin amb contes meravellosos no us heu de sorprendre després d'haver estat víctimes d'un engany.

En aquestes primeres setmanes del 2022 trobem a faltar una política en què es parli de model de país, que s'ha de reformar la Constitució, de propostes sobre les competències comunals, de com avançar en la igualtat, de com es treuen milers de persones de la pobresa. I d'evitar la consolidació de dues Andorres.

Però no hem de patir: el ministre portaveu està convençut que Standard & Pooors i Fitch Ratings diuen que anem bé!